

РЕШЕНИЕ

№ 1672

гр. София, 16.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.02.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10830** по описа за **2020** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение № 20222043 от 10.10.2020 г., постановено по н.а.х. дело № 21352/2018 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 102-ри състав е отменено Наказателно постановление /НП/ № № К-14699/13.10.2017 г., издадено от директора на Регионална дирекция за областите С., Софийска, К., П. и Б. към Главна дирекция „Контрол на пазара“ при Комисията за защита на потребителите /КЗП/, с което на основание чл.194 от Закона за туризма /ЗТ/ на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1000 лв. за нарушение на чл.80, ал.1, т.4, т.5, т.6, т.7, т.8, т.11 и т.12 от ЗТ /отм./.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр. чл.63, ал.1 от ЗАНН решението е обжалвано от административно-наказващия орган. Наведеното касационно основание е за нарушение на закона - чл. 348, ал.1, т.1 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН. Искането до съда е за отмяна на решението и за потвърждаване на наказателното постановление в неговата цялост.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът не се представлява.

Ответникът по касационната жалба не се представлява. Изразява становище за неоснователност жалбата с писмен отговор. Претендира присъждане на разноски.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Приетата за установена от СРС фактическа обстановка е, че по повод на постъпила в КЗП жалба от Р. И., съдържаща оплаквания срещу предоставената услуга по повод организирана от [фирма] екскурзия до М. в период 14.03. – 30.03.2017г., била извършена документална проверка в офиса на дружеството, при която на проверяващите било представено копие от Информация за потребителя за туристическа дестинация (М.) от сайта на дружеството – туроператор, в друг вариант, различен от този за периода 14.03. – 30.03.2017г.; документ за пътуване на 26.10.2017г., както и актуални за датата на проверката Общи условия (ОУ) на туроператора, публикувани на сайта. Представен бил и регистър на рекламациите, като тази от И. била вписана с № 059 от 06.07.2017г. При проверката не били представени документи за туристическото пътуване през м. март 2017г., за което е оплакването на И.

За установените при проверката на място обстоятелства и поучените документи бил съставен КП № К-0237174 от 18.07.2017г., като било разпоредено дружеството – жалбоподател да представи на 24.07.2017г. писмено становище по жалбата на потребителя; договора за пътуване № 8053/24.02.2017г.; документи за плащанията по договора; ваучер за настаняване за описаното в КП пътуване; медицинска застраховка на пътувалата в процесния период група туристи. [фирма] представило писмено становище вх. № С-03-5540/24.07.2017г.

Установено е, че между дружеството И. на 24.02.2017г. бил сключен договор № 8053/24.02.2017г. за организирано туристическо пътуване. По силата на този договор туроператорът поел задължение да организира за потребителката самолетна екскурзия по пакет „Екскурзия до М. с почивка на П. дел К.” с период от 14.03.2017г. до 30.03.2017г., с полети на „Ер Ф.” по направление С. – П. – К. и обратно, настаняване в хотели 3/4* с предвидени 10 нощувки със закуски, 10 вечери и 9 обяда, срещу заплащане на сумата от общо 6 648.00 лева. В договора било посочено, че полетите на авиокомпанията са на 14.03.2017г. в 07:10 ч., съотв. на 29.03.2017г. в 16:00 ч., както и отразено било обстоятелството, че има сключена застраховка със ЗД [фирма]

След като се запознала с тези документи и с договора за организирано туристическо пътуване, свидетелката Х. счела, че в писмената информация за туристическото пътуване за въпросния период 14.03. – 30.03.2017г., предоставена на И. преди сключването на договор № 8053/ 24.02.2017г. липсвала следната информация, задължителна според чл.80, ал.1, т.4 (брой на нощувките, включени в туристическото пътуване); т.5 (места за настаняване, тяхното местонахождение, категория или степен на удобство и основни характеристики); т.6 (предвидени хранения, включени в пътуването); т.7 (минимален брой участници, когато такъв е необходимо за осъществяване на пътуването, и краен срок за уведомяване на потребителя, когато

броят не е набран); т.8 (общи данни за паспортния и визовия режим, както и информация за медицинските и здравните изисквания, свързани с пътуването); т.11 (размер на паричната сума или процента от цената, който трябва да се преведе по сметка, и срок за плащане на остатъка); т.12 (невключените в цената такси, данъци и други разходи, които потребителят покрива на място) – тази информация не била предоставена на потребителя преди сключване на договора, не била предоставена и в деня на проверката (18.07.2017г.) чрез интернет страницата, в офиса и в брошурата за 2017г.

Въз основа на тези констатации на [фирма] бил издаден АУАН № К-14699/13.10.2017г., а въз основа на него и процесното НП.

За да отмени НП СРС е приел, че при издаването на АУАН и НП са допуснати процесуални нарушения, тъй като не е налице пълно описание на нарушението и не е посочена датата на извършването му. Освен това неправилно АНО е приел, че става въпрос за едно нарушение на чл.80, ал.1 от ЗТ, когато всяка точка на разпоредбата съдържа самостоятелен състав на нарушение и по арг. чл.18 ЗАНН е следвало да бъдат наложени отделни административни наказания. На следващо място СРС е приел, че [фирма] е изпълнило задължението си по чл.80, ал.1, т.4, т.5, т.6, т.7, пр.1, т.11 и , т.12 ЗТ като е запознало И. с информацията по изброените точки, но не е изпълнил точно задължението си по чл.80, ал.1, т.7, пр.2 и т.10 от ЗТ. Същевременно е констатирано основание за приложение на чл.3, ал.2 ЗАНН, тъй като нормата на чл.80 от ЗТ е отменена.

Решението е правилно.

СРС е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено твърдяното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено. Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства. В обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя. При субсидиарното действие на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точно съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените принципи.

Необосновани са твърденията на касатора за неправилност на изводите на съда в обжалваното решение. Софийският районен съд е изложил правилни, законосъобразни и подробни мотиви, които настоящата инстанция споделя и не намира за необходимо да преповтаря. Правилен е решаващият извод на районния съд, че процесното НП е незаконно поради изброените процесуални нарушения при съставянето му, както и поради липсата на безспорна установеност на нарушението. Противно на императивните изисквания на чл.42, т.3 ЗАНН, респ. чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН в АУАН и НП не се съдържа ясна определена дата на извършване на процесното нарушение, нито е посочено дали информацията по чл.80, ал.1, т.4, т.5, т.6, т.7, т.8, т.11 и т.12 от ЗТ /отм./ не е предоставена на един или няколко потребителя, което не позволява да се установят конкретните договори и датите на тяхното сключване. При издаването на НП не е спазено и правилото на чл.18 ЗАНН,

предвид посочените няколко нарушения по отделни точки. Споделят се и изводите на СРС относно приложението на чл.3, ал.2 от ЗАНН, както и че дружеството е изпълнило задълженията си по чл.80, ал.1, т.4, т.5, т.6, т.7, пр.1, т.11 и т.12 от ЗТ. Що се отнася до възражението на касатора, че отменената разпоредба е възпроизведена в чл.82, ал.1 от ЗТ, то такова пълно съвпадение между отменената и действащата разпоредба в разписването на задълженията на туроператора за начина и обема на предоставяне на информация не се установява.

Като е достигнал до правните си изводи за незаконосъобразност на НП съдът е постановил правилно решение за отмяна, не са налице наведените касационни основания, поради което следва да се остави в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. По делото е представен договор за правна защита и съдействие, съгласно който заплатеното от страна на ответника по касация адвокатско възнаграждение е в размер на 600 лв. Настоящият състав приема за основателно възражението на процесуалния представител на касатора за прекомерност на размера на адвокатското възнаграждение, като същото следва да се намали и присъди в размер на 400 лв., съобразно чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Заплатеното възнаграждение от 600 лв. е в двоен спрямо определения в разпоредбата минимален размер от 300 лв., като делото не се отличава със съществена фактическа и правна сложност, а също и като се вземе предвид размера на глобата от 1000 лв. I

По изложените по-горе съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20222043 от 10.10.2020 г. по НАХД № 20510/2018 г. на СРС, НО, 102-ри състав.

ОСЪЖДА Комисията за защита на потребителите да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК] разноски по делото в размер на 400 лв. (четиристотин лева).

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.